

(σελ.72)

[...] Πάνω στη γέφυρα που δεσπόζει στο νεκροταφείο κι απ' όπου φαίνεται η πολυκατοικία μας από ψηλά, σταματήσαμε για πολύ ώρα κι είχα την εντύπωση ότι ήθελε να πάρει μιαν ανάσα. "Περπατάς πολύ γρήγορα", μου είπε. Σήμερα μου' ρχεται μια σκέψη. Μήπως προσπαθούσα να την πάω λίγο πιο πέρα από' κείνη τη φτενή ζωή της; Αν δεν είχε πεθάνει, πιστεύω πως θα είχα καταφέρει να της γνωρίσω άλλους ορίζοντες [...]